Στη Γέννηση του Χριστού - Λόγος Γ΄ (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2016

Εὐκολότερο εἶναι στό θνητό ἄνθρωπο νά βυθομετρήσει τή θάλασσα ἤ νά ὑπολογίσει τό ὕψος τοῦ ἔναστρου στερεώματος, παρά νά μετρήσει τό ὕψος καί τό βάθος τῆς θείας σοφίας καί πρόνοιας γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.
Γι᾽ αὐτό κι εἶναι πολύ περισσότεροι ἐκεῖνοι πού ἐπιδίδονται στήν πρώτη μέτρηση παρά στή δεύτερη. Εἶναι περισσότεροι ἐκεῖνοι πού ἐξετάζουν τά μάτια, παρά ἐκεῖνοι πού ἐρευνοῦν τό πνεῦμα. Αὐτό πού ἐρευνοῦν τά μάτια μοιάζει πιό σπουδαῖο, στήν πραγματικότητα ὅμως αὐτά πού ἐρευνᾶ κι ἐξετάζει τό πνεῦμα εἶναι ἀσύγκριτα πιό βαθιά, πιό μεγάλα καί πιό πλατιά, «*τό γάρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾶ καί τά βάθη τοῦ Θεοῦ*» (Α΄ Κορ. Β΄, 10).

Τό βάθος τῆς θεϊκῆς σοφίας στό ξεκίνημα τοῦ παλιοῦ κόσμου ἦταν μεγάλο καί θαυμαστό. Δέν ἦταν ὅμως ὅπως τό ξεκίνημα τοῦ νέου κόσμου, μέ τή γέννηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πάρτε σάν παράδειγμα τήν ἀνέκφραστη σοφία μέ τήν ὁποία ἀναφέρουν τή γέννηση τοῦ Κυρίου μας οἱ δυό εὐαγγελιστές, ὁ Ματθαῖος κι ὁ Λουκᾶς. Αὐτό πού συναντᾶμε καί στούς τέσσερις εὐαγγελιστές εἶναι ἀξιοθαύμαστο σύνολο, ὅμως συμπληρώνουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅπως τ᾽ ἀστέρια κι οἱ ἐποχές ἀλληλοσυμπληρώνονται μεταξύ τους. Ὅπως ἡ ἀνατολή δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ χωρίς τή δύση κι ὁ βορράς χωρίς τό νότο, ἔτσι κι ὁ ἕνας εὐαγγελιστής δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει χωρίς τό δεύτερο ἤ οἱ δυό χωρίς τόν τρίτο ἤ κι οἱ τρεῖς μαζί χωρίς τόν τέταρτο. Ὅπως κι οἱ τέσσερις ἄκρες τῆς γῆς ἀποκαλύπτουν, ἡ καθεμιά μέ τόν τρόπο της, τή δόξα καί τή μεγαλοσύνη τοῦ ζῶντος ἑνός καί Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἔτσι κι οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές, μέ τόν τρόπο του ὁ καθένας, ἀποκαλύπτουν τή δόξα καί τή μεγαλοσύνη τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ.

Κάποιοι ἄνθρωποι, ἀνάλογα μέ τήν ἰδιοσυγκρασία τους, ἀναπαύονται περισσότερο στήν Ἀνατολή, ἐκεῖ βρίσκουν καί τήν ὑγεία τους. Ἄλλοι πάλι ἀναπαύονται στή Δύση κι ἄλλοι ἀκόμα στό Βορρά ἤ στό Νότο. Σ᾽ ἐκεῖνον πού δέν βρίσκει τήν εἰρήνη καί τήν ὑγεία του σέ κανέναν ἀπό τούς τέσσερις ὁρίζοντες, συνηθίζουμε νά λέμε πώς δέ φταίει ἡ γῆ, ἀλλά μᾶλλον ὁ ἴδιος. Ἔτσι μερικοί ἄνθρωποι, ἀνάλογα μέ τήν πνευματική ἰσορροπία τους ἀλλά καί τή διάθεσή τους, ἀναπαύονται περισσότερο κι ὠφελοῦνται ὅταν διαβάζουν τό κατά Ματθαῖον εὐαγγέλιο, ἄλλοι πάλι ὅταν διαβάζουν τό εὐαγγέλιο τοῦ Μάρκου, τοῦ Λουκᾶ ἤ τοῦ Ἰωάννη. Σ᾽ ἐκεῖνον πού δέν ἀναπαύεται καί δέ βρίσκει ὠφέλεια ἀπό κανένα εὐαγγέλιο λέμε πώς δέ φταῖνε οἱ εὐαγγελιστές γι᾽ αὐτό, μά ὁ ἴδιος. Εὔκολα μπορεῖ νά συμπεράνει κανείς πώς γιά τόν

ἄνθρωπο αὐτόν δέν ὑπάρχει φάρμακο, οὔτε θεραπεία. Ὁ Δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πάνσοφος, πανεύσπλαχνος. Γνωρίζει τή διαφορετικότητα καί τήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας γι᾽ αὐτό οἰκονόμησε νά ᾽χουμε τέσσερις εὐαγγελιστές, ὥστε ὁ καθένας μας, ἀνάλογα μέ τήν πνευματική του φύση, νά κάνει κτῆμα του ἕνα ἀπό τά τέσσερα εὐαγγέλια πιό γρήγορα καί πιό εὔκολα, ὥστε τό εὐαγγέλιο αὐτό νά γίνει τό κλειδί γιά τήν ἀνάγνωση καί τῶν ἄλλων εὐαγγελίων.

Ἡ θεϊκή σόφια φαίνεται καθαρά στή δομή καί τήν ἀπόδοση τῶν εὐαγγελικῶν διδαχῶν. Καί γιά νά φανεῖ αὐτό μέ περισσότερη σαφήνεια, θ**ά ἐξετάσουμε σήμερα ἕνα γεγονός, τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ**, ὅπως τό περιγράφουν δυό εὐαγγελιστές: ὁ Ματθαῖος κι ὁ Λουκᾶς. Καί οἱ δυό εὐαγγελιστές εἶχαν πάνω ἀπ᾽ ὅλα τό ἴδιο **θεόπνευστο καθῆκον: νά φανερώσουν στούς πιστούς δύο διαφορετικά καί ἀλληλοσυμπληρούμενα χαρακτηριστικά στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ**, πού παλιά κοσμοῦσαν τόν προπάτορά μας Ἀδάμ στόν παράδεισο. Καί τά δύο τά ἔχασε ὁ Ἀδάμ μέ τό πού ἔπεσε στή σατανική ἁμαρτία. Μολονότι καί τά δύο αὐτά χαρακτηριστικά μοιάζουν νά συγκρούονται μεταξύ τους, συμπληρώνουν θαυμαστά τό ἕνα τό ἄλλο, ὅπως τό φῶς τοῦ ἥλιου ἀπό ψηλά συνδέεται μέ τά ἄνθη τοῦ ἀγροῦ πού ἀναπτύσσονται ἀπό κάτω. Τό ἕνα ἀπό τά χαρακτηριστικά αὐτά εἶναι **ἡ βασιλική ἐλευθερία** καί τό ἄλλο **ἡ υἱική ὑπακοή**. Τό καθένα ἀπό τά χαρακτηριστικά αὐτά προϋποθέτει τό ἄλλο. Τό ἕνα ἐλευθερώνει τό ἄλλο ἀπό τούς περιορισμούς, ἤ καί μπορεῖ νά ἐμποδίσει τό ἄλλο καί νά τό καταστρέψει. Καί τά δυό εἶναι σάν τά δίδυμα, γεννήθηκαν μαζί, ζοῦν ἀλλά καί πεθαίνουν μαζί. Ἡ ἀπροϋπόθετη ὑπακοή συμβαδίζει μέ τήν ἀπεριόριστη ἐλευθερία. **Ἡ ἀνυπακοή εἶναι ἐντελῶς ξένη στήν ἐλευθερία**. Οἱ ἅγιοι εὐαγγελιστές τά ἰσορροποῦν καί τά δυό αὐτά. Ἀπό τή μιά δείχνουν καθαρά στούς ἀνθρώπους τή βασιλική ἐλευθερία τοῦ Θεανθρώπου κι ἀπό τήν ἄλλη τήν ταπεινή ὑπακοή Του.

Ὁ Λουκᾶς μιλάει γιά τό Ρωμαῖο Καίσαρα, τόν Αὔγουστο, καί τούς ποιμένες τῆς Βηθλεέμ. Ὁ Ματθαῖος δέν τούς ἀναφέρει καθόλου αὐτούς. Ἀντίθετα, αὐτός μιλάει γιά τόν Ἡρώδη, τό βασιλιά τῆς Ἰουδαίας, καί τούς μάγους ἐξ Ἀνατολῶν, ἐνῶ ὁ Λουκᾶς αὐτούς δέν τούς ἀναφέρει καθόλου. Τί σημαίνει αὐτό; Μήπως ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψη ἤ ἀτέλεια; Ὄχι. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἔλλειψη οὔτε ἀτέλεια. Σημαίνει μᾶλλον τή διασταύρωση δύο πηγῶν πού συμπληρώνουν καί τελειοποιοῦν ἡ μιά τήν ἄλλη. Θά ρωτήσει κάποιος ὅμως: Ἄν δέν ἀλληλοσυμπληρώνονταν, θά μποροῦσε ν᾽ ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς τό Ρωμαῖο Καίσαρα μαζί μέ τούς μάγους τῆς Ἀνατολῆς κι ὁ Ματθαῖος τό βασιλιά Ἡρώδη μαζί μέ τούς ποιμένες; Ἀπό μιά πρώτη ἄποψη αὐτό φαίνεται πιθανό. Τότε κι οἱ δυό εὐαγγελιστές θά συμπλήρωναν ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί ἡ διήγησή τους δέ θά ᾽χανε τίποτα οὔτε ἀπό τήν ὀμορφιά τῆς διήγησης οὔτε ἀπό τήν ἐσωτερική συνοχή. Δέ θά μποροῦσαν οἱ ποιμένες νά πληροφορήσουν τό βασιλιά Ἡρώδη καί τούς πρεσβυτέρους τοῦ Ἰσραήλ ὅτι ὁ νέος Βασιλιάς γεννήθηκε στόν κόσμο, ὅπως κι οἱ μάγοι; Καί στή μιά περίπτωση καί στήν ἄλλη, ὁ Ἡρώδης θά εἶχε σίγουρα διαπράξει τό ἔγκλημα ἐναντίον τῶν

δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων. Θά λέγαμε ἐπίσης: Δέ θά ᾽ταν συνετό ν᾽ ἀναφερθεῖ ὁ Καίσαρας Αὔγουστος μαζί μέ τούς μάγους ἐξ Ἀνατολῶν κι ὄχι μέ τούς ποιμένες τῆς Βηθλεέμ; Ὄχι. Γιατί ὅπως οἱ ποιμένες ἦταν ἁπλοί καί δέ θά ᾽χαν καμιά ἐπίδραση στόν Καίσαρα, ἔτσι θά γινόταν καί μέ τούς μάγους πού ἐμφανίστηκαν ξαφνικά στή Βηθλεέμ κι ἔπειτα ἐξαφανίστηκαν ξανά, ὅπως τούς ὁδήγησε ὁ ἀστέρας.

Ὅλ᾽ αὐτά ὅμως εἶναι ἁπλοί ἀνθρώπινοι συλλογισμοί, πού τούς κάνει ὁ ἀσταθής καί ἀδύναμος ἀνθρώπινος νοῦς. Ἂν ἀκολουθήσουμε τό βαθύ καί μυστηριώδη τρόπο πού σκέφτονται καί γράφουν οἱ δυό εὐαγγελιστές γιά τή γέννηση τοῦ Σωτήρα μας, θά κατανοήσουμε ὅτι αὐτός εἶναι ὁ μόνος σωστός τρόπος σχετικά μέ ὅλα τά πρόσωπα πού ἐμπλέκονται στή διήγηση. Εἶναι ὁ μοναδικός τρόπος. Ὁ Καίσαρας Αὔγουστος ἔπρεπε ν᾽ ἀναφερθεῖ στό εὐαγγέλιο καί μάλιστα σ᾽ ἐκεῖνο τό κεφάλαιο τοῦ εὐαγγελίου ὅπου ἀναφέρονται κι οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ. Ὁ Ἡρώδης ἔπρεπε ν᾽ ἀναφερθεῖ στό εὐαγγέλιο καί στό κεφάλαιο ἐκεῖνο ὅπου ἀναφέροται κι οἱ μάγοι από την Ανατολή. Γιά ποιό λόγο; Γιά νά φανερώσουν μέ ὅσο τό δυνατό σαφέστερο τρόπο τήν ἀντίθεση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπέρ ἤ κατά τοῦ Χριστοῦ, ὑπέρ ἤ κατά τῆς ἀληθινῆς θεϊκῆς σοφίας.

***

Λέει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος: «*Τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τούς σοφούς καταισχύνῃ, καί τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα καταισχύνῃ τά ἰσχυρά*» (Α΄ Κορ. Α΄, 27). Ἐκείνη τήν ἐποχή, κατά τ᾽ ἀνθρώπινα μέτρα, δυνατότερος ἄντρας ἀπό τόν Καίσαρα Αὔγουστο δέν ὑπῆρχε στόν κόσμο. Πιό ἀδύνατοι, πιό φτωχοί καί πιό ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἀπό τούς ποιμένες τῆς φτωχῆς καί ἄσημης Βηθλεέμ πάλι δέν ὑπῆρχαν. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς γεννήθηκε ἀνάμεσα σ᾽ αὐτούς τούς ἀδύνατους, φτωχούς κι ἄγνωστους στά μάτια τοῦ κόσμου. Κι ἡ γέννησή Του ἀποκαλύφτηκε σ᾽ αὐτούς πρῶτα. Κι αὐτοί ἦταν πού πρῶτοι ὕμνησαν τή δόξα Του. Ὁ παντοδύναμος Καίσαρας Αὔγουστος πέθανε σωματικά ἀδύναμος, παραμένοντας ὥς τό θάνατό του στή σκιά τῆς αὐταπάτης.

...

Ἔτσι ἀντιμετωπίζουμε τό παράδοξο αὐτό γεγονός. Ὅταν ὁ Ἡρώδης ἄκουσε γιά τό νεογέννητο Βασιλιά τῶν βασιλέων βιάστηκε νά τόν σκοτώσει. Οἱ σοφοί συμβουλάτορές του κι οἱ ὑπερήφανοι νουνεχεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ δέν τό λογάριασαν ἀπαραίτητο νά κάνουν τό δίωρο ταξίδι μέχρι τή Βηθλεέμ γιά νά δοῦν Ἐκεῖνον πού περίμεναν σαράντα γενιές ἀπό τόν Ἀβραάμ. Οἱ ἀστρολόγοι ἀπό τήν Ἀνατολή ὅμως, μ᾽ ὅλο πού ἀνῆκαν σέ ἔθνος εἰδωλολατρικό, ταξίδεψαν μῆνες ὁλόκληρους γιά νά πρσκυνήσουν τό βασιλιά Χριστό. Ἔτσι ἐπαληθεύονται τά λόγια τοῦ μεγάλου προφήτη Ἠσαΐα: «*Ἐμφανής ἐγενήθην τοῖς ἐμέ μή ἐπερωτῶσιν, εὑρέθην τοῖς ἐμέ μή ζητοῦσιν.*

εἶπα· ἰδού εἰμι τῷ ἔθνει, οἵ οὐκ ἐκάλεσάν μου τό ὄνομα. ἐξεπέτασα τάς χεῖρας μου ὅλην τήν ἡμέραν πρός λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα, οἵ οὐκ ἐπορεύθησαν ὁδῷ ἀληθινῇ, ἀλλ᾽ ὀπίσω τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ησ. ξε' 1-2).

Ὁ Ρωμαῖος Καίσαρας ἀπό τή μιά μεριά κι οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ ἀπό τήν ἄλλη, παρουσιάζουν μιάν ἀντίθεση σέ κοσμική δύναμη, πλοῦτο καί δόξα. Ὁ Ἡρώδης κι οἱ γραμματεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό τή μιά μεριά κι οἱ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς ἀπό τήν ἄλλη, παρουσιάζουν μιά ἄλλη ἀντίθεση, πού ἀφορᾶ τήν κατοχή τῆς ἀλήθειας, τή γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος εὐδόκησε νά διαλέξει τούς φτωχούς καί τούς εἰδωλολάτρες, γιά νά καταισχύνει ἔτσι τούς ἰσχυρούς καί τούς ὑπερήφανους. Προτοῦ τούς καταισχύνει ὁ Κύριος, τόν εἶχαν οἱ ἴδιοι περιφρονήσει μέ τήν ὑπερηφάνεια καί τήν παρακοή τους.
Οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροί τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὅμως καί τοῦ ἑαυτοῦ τους ἐχθροί, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔπεσαν στήν ὑπερηφάνεια, εἴτε ἐξαιτίας τοῦ πλούτου τους εἴτε τῆς δύναμης καί τῆς σοφίας τους. **Ἡ ὑπερηφάνεια τῶν ἰσχυρῶν καί τῶν σοφῶν σχηματίζει ἕνα ἀδιαπέραστο ἐμπόδιο ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους αὐτούς καί τό Θεό, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἔχθρα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ** . Ὁ Θεός βέβαια δέν ἔχει ἐχθρούς πού νά μποροῦν νά τόν βλάψουν, νά Τοῦ κάνουν κακό.**Τό νά γίνει κάποιος ἐχθρός τοῦ Θεοῦ σημαίνει νά γίνει ἐχθρός τοῦ ἑαυτοῦ του** . Τό νά διαγράψει κανείς τό Θεό ἀπό τή ζωή του, σημαίνει νά διαγραφεῖ ὁ ἴδιος ἀπό τή Βίβλο τῆς Ζωῆς.
Οἱ ὑπερήφανοι ἄνθρωποι πού ἔχουν ἐγκόσμια δύναμη καθώς κι οἱ σοφοί ἐπιστήμονες, πού νομίζουν πώς διέγραψαν τό Θεό ἀπό τή ζωή τους, στήν πραγματικότητα δέν ἔκαναν τίποτ᾽ ἄλλο παρά νά διαγραφοῦν οἱ ἴδιοι ἀπό τή Βίβλο τῆς Ζωῆς. Ἡ αὐταπάτη τους ὅτι κατώρθωσαν νά ἐξορίσουν τό Θεό ἀπό τόν κόσμο, ἰσοδυναμεῖ μέ τήν αὐταπάτη τῶν μωρῶν καί ἀνοήτων πού, ἐπειδή κλείνουν τά μάτια τους στόν ἥλιο, νομίζουν πώς τόν ἐξαφάνισαν ἀπό τόν ἔναστρο οὐρανό.

Εὐτυχῶς πού οἱ ὑπερήφανοι ἄνθρωποι, εἴτε ἡ ὑπερηφάνειά τους προέρχεται ἀπό ἐξουσία εἴτε ἀπό γνώση, εἶναι λίγοι, εἶναι μειονότητα, γιατί οἱ φτωχοί ἄνθρωποι στόν κόσμο εἶναι περισσότεροι ἀπό τούς πλούσιους, οἱ ἀμαθεῖς εἶναι περισσότεροι ἀπό τούς σοφούς. Ἑπομένως μποροῦμε νά συμπεράνουμε πώς οἱ ὑπερήφανοι πλούσιοι τῆς Ρώμης κι οἱ ὑπερήφανοι γραμματεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ δέν ἀντιπροσωπεύουν παρά μιά μειονότητα. Οἱ φτωχοί ποιμένες τῆς Βηθλεέμ ὅμως κι οἱ ἀστρολόγοι ἀπό τήν Ἀνατολή πού ἐπιθυμοῦσαν κι ἀναζητοῦσαν τήν ἀλήθεια, ἀντιπροσώπευαν τήν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων τήν ἐποχή πού γεννήθηκε ὁ Χριστός. Κι αὐτοί εἶναι οἱ ἁπλοϊκοί ἄνθρωποι, οἱ «*πτωχοί τῷ πνεύματι*», οἱ καλλίτεροι ὑποψήφιοι γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Οἱ ἄλλοι εἶναι ἐκεῖνοι πού τούς εἶναι πιό δύσκολο νά μποῦν στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀπ᾽ ὅ,τι εἶναι νά περάσει ἀπό τήν τρύπα τῆς βελόνας μιά καμήλα.

***

Ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ παράδοξοι ἀστρολόγοι ἀπό τήν Ἀνατολή; Καί πῶς ἔγινε κι ἦρθαν νά προσκυνήσουν τό νεογέννητο Ἰησοῦ; Δέν μποροῦμε νά ποῦμε μέ ἀκρίβεια ἀπό ποιά χώρα ἦρθαν, ἄν ἦταν δηλαδή ἀπό τήν Περσία ἤ τήν Αἴγυπτο ἤ ἀκόμα ἀπό τή Βαβυλώνα ἤ τή μακρινή Ἰνδία. Μήπως, ὅπως λέει μιά ὅμορφη παράδοση, ξεκίνησαν χωριστά ὁ καθένας τους, ἀπό διαφορετικές χῶρες, καί κάπου συναντήθηκαν καί συνέχισαν μαζί τό ταξίδι τους γιά νά προσκυνήσουν τό Μεσσία; Ἡ ἀκρίβεια τῆς χώρας ἀπ᾽ ὅπου ἦρθαν ὅμως εἶναι ἕνα παράπλευρο, ἕνα ἀσήμαντο γεγονός. Τό σπουδαῖο ἐδῶ εἶναι ὅτι ἦρθαν στό ὄνομα ὁλόκληρης τῆς λατρεύουσας τ᾽ ἄστρα Ἀνατολῆς, γιά νά προσκυνήσουν τό πιό λαμπερό οὐράνιο ἀστέρι πού φάνηκε ποτέ στήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἐκεῖνο πού θέλει νά πεῖ ὁ εὐαγγελιστής ἐδῶ εἶναι ὅτι ἦρθαν γιά νά προσκυνήσουν τό νεογέννητο Μεσσία ἀπό τήν Ἀνατολή στό ὄνομα τῆς Ἀνατολῆς, ὄχι στό ὄνομα κάποιας ἀνατολίτικης γῆς ἤ ἑνός λαοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

…

Οἱ σοφοί ἅγιοι Πατέρες λένε πώς **τό ἀστέρι** αὐτό πού ὁδήγησε τούς μάγους ἀπό τήν Ἀνατολή στή Βηθλεέμ δέν ἦταν ἕνα ἀστέρι σάν τ᾽ ἄλλα, ἀλλά **μιά πνευματική δύναμη μέ τή μορφή τοῦ ἄστρου**. Ἄν ὁ Κύριος μποροῦσε νά ἐμφανιστεῖ στόν ποιμένα Μωυσή μέ τή μορφή μιᾶς καιόμενης βάτου, στόν Ἀβραάμ μέ τή μορφή τριῶν ἀγγέλων καί στόν προφήτη Ἠλία σάν ἀνεμοστρόβιλος καί σάν φωνή, τότε γιατί ὁ Κύριος ἤ κάποιος ἄγγελος νά μήν ἐμφανιστεῖ στούς μάγους σάν ἀστέρι; Ἀπό τή μεγάλη Του εὐσπλαχνία ἔρχεται στούς ἀνθρώπους καί παρουσιάζεται σ᾽ αὐτούς μέ τή μορφή πού οἱ ἴδιοι τόν ἐπιθυμοῦν. Στούς μάγους τῆς Ἀνατολῆς, τούς ἀστρολόγους, πού τόν ἀναζητοῦσαν ἀνάμεσα στ᾽ ἀστέρια, ἐμφανίστηκε σάν ἄστρο. Στούς Ἰσραηλίτες ὅμως δέν ἐμφανίστηκε σάν ἄστρο, γιατί ἐκεῖνοι ποτέ δέν τόν ἀναζήτησαν στ᾽ ἀστέρια. Γι᾽ αὐτό καί τό ἄστρο πού προπορευόταν ἀπό τούς μάγους σ᾽ ὅλο τό ταξίδι τους ἀπό τά χώματα τῆς Ἀνατολῆς, **ἐξαφανίστηκε μόλις ἔφτασαν στά Ἱεροσόλυμα**. Στήν ἁγία πόλη ὁ Θεός εἶχε ἀποκαλυφθεῖ μέ ἄλλον τρόπο καί δέν ἦταν ἀπαραίτητο νά ἐμφανιστεῖ σάν ἄστρο. Ὁ **Ἱερώνυμος** γράφει στά σχόλιά του στό κατά Ματθαῖον: «*Τό ἄστρο ἔλαμψε στήν Ἀνατολή, ὥστε οἱ Ἰουδαῖοι νά μάθουν γιά τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς εἰδωλολάτρες, πρός μεγάλη τους ντροπή*».

Ὅταν ἔφτασαν στά Ἱεροσόλυμα οἱ μάγοι διηγήθηκαν στόν Ἡρώδη καί στούς συμβούλους του γιά τήν ἐμφάνιση τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀστεριοῦ, πού ἦταν σημάδι ὅτι γεννήθηκε ἕνας καινούργιος βασιλιάς στήν Ἰουδαία. Ὁ Ἡρώδης, μαζί μέ τούς

ἀρχιερεῖς καί τούς γραμματεῖς ἀλλά καί τό λαό τῆς Ἰερουσαλήμ, ἀντί νά χαροῦν πού ἀξιώνονταν νά δοῦν Ἐκεῖνον πού «*πολλοί προφῆται καί βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν... καί οὐκ εἶδον*» (Λουκ. ι', 24), τί ἔκαναν; «*Ἀκούσας δέ Ἡρώδης ὁ βασιλεύς ἐταράχθη καί πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ᾽ αὐτοῦ*» (Ματθ. β', 3).

Γιατί ταράχτηκαν ἀφοῦ κάθε μέρα μιλοῦσαν γι᾽ αὐτόν καί κάθε μέρα τόν ἱκέτευαν νά ἔρθει; Γιατί φοβήθηκαν τήν ἔλευση Ἐκείνου πού χιλιάδες χρόνια τόν περίμεναν οἱ πρόγονοί τους;

Αὐτό πού τούς τάραξε καί τούς φόβισε ἦταν ἡ ἁμαρτία τους. **Οἱ δίκαιοι περίμεναν τό Μεσσία σάν φίλο, οἱ ἁμαρτωλοί σάν κριτή** . Ὁ Ἡρώδης καί οἱ γραμματεῖς ἦταν κολλημένοι στή γῆ σωματικά καί ψυχικά. Καί φοβοῦνταν πώς ὁ νέος Βασιλιάς θ᾽ ἀσκοῦσε πίεση πάνω τους γιά ν᾽ ἀποδεσμευτοῦν ἀπό τή γῆ. Ὁ Ἡρώδης κι οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ φοβοῦνταν ἰδιαίτερα πώς ὁ νέος Βασιλιάς θά τούς ἔβρισκε ἀνάξιους, πώς θά τούς ἔδιωχνε ἀπό τή θέση τους γιά νά βάλει ἄλλους ἐργάτες καί βοηθούς. Οἱ γραμματεῖς φοβοῦνταν πώς θά ἀπέρριπτε ὅλη τή γνώση τους καί θά τούς ἐξανάγκαζε στήν περασμένη ἡλικία τους νά μάθουν καινούργια πράγματα. «Τί σημαίνει Αὐτός γιά μᾶς;», θά σκέφτονταν. «Εἴμαστε μιά χαρά καί χωρίς Αὐτόν. Ἄς ἔρθει ἀργότερα, σέ κάποια ἄλλη γενεά, ὄχι τώρα. Ὑπάρχει χρόνος. Θά μᾶς ἐνοχλήσει, θά μᾶς ταράξει, θά μᾶς πιέσει νά κάνουμε καινούργια πράγματα. Θ᾽ ἀποκαλύψει τίς πονηριές μας, τίς πανουργίες μας, θά φανερώσει τή μηδαμινότητά μας, θά μᾶς διώξει ἀπό τίς θέσεις μας γιά νά βάλει ἄλλους, δικούς Του ἀνθρώπους. Θά μᾶς ἀφήσει νηστικούς κυριολεκτικά καί μεταφορικά. Θά στερηθοῦμε καί τό ψωμί καί τήν ἐξουσία. Θά πάρει τό λαό μέ τό μέρος Του καί μᾶς θά μᾶς διώξει, ἴσως καί νά μᾶς φυλακίσει ἤ νά μᾶς σκοτώσει».

Ὅλα ἐκεῖνα πού θά αἰσθάνονταν καί θά σκέφτονταν οἱ πονηροί ἄνθρωποι στίς μέρες μας ἄν ἄκουγαν πώς «ἔρχεται ὁ Χριστός», τά ἔνιωσαν καί τά σκέφτηκαν τότε οἱ πονηροί ἄνθρωποι τῆς Ἰερουσαλήμ πού ἦταν ντυμένοι μέ τό ἔνδυμα τῆς σοφίας καί κρατοῦσαν τό σκῆπτρο τῆς ἐξουσίας.

Κανένας ὅμως δέν τρομοκρατήθηκε ὅσο ὁ Ἡρώδης. Ἀπό τό φόβο του φώναξε ἀμέσως τούς ἀρχιερεῖς καί τούς γραμματεῖς γιά νά μάθει ἀπ᾽ αὐτούς καθαρά πού ἦταν νά γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ὁ ἴδιος δέν ἦταν Ἰουδαῖος ἀλλά Ἰδουμαῖος καί μᾶλλον δέ γνώριζε τίς προφητεῖες γιά τό Μεσσία.

Οἱ ἀρχιερεῖς κι οἱ γραμματεῖς ἐπηρεάστηκαν ἀπό τό φόβο τοῦ Ἡρώδη. Ἔτσι ξεφύλλισαν ἀμέσως τίς προφητεῖες καί σύντομα ἀπάντησαν στόν Ἡρώδη: «*Ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας*». Ἀνέφεραν ὀνομαστικά τή Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας κι ὄχι κάποια ἄλλη, γιά δυό λόγους. Πρῶτα ἐπειδή ὑπῆρχε ἄλλη μιά Βηθλεέμ στή Ζαβουλών καί δεύτερο ἐπειδή ὁ Μεσσίας ἀναμενόταν νά ἔρθει ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα, ὅπου ἀνῆκε κι ὁ βασιλιάς Δαβίδ. Αὐτό τό εἶχε ὁρίσει κι ὁ προφήτης Μιχαίας: «*Καί σύ,*

βηθλεέμ οἶκος τοῦ Ἐφραθά, ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γάρ ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ» (ε', 1). Εἶπαν ἀκόμα στόν Ἠρώδη πώς ὁ Μεσσίας θά προερχόταν ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα καί πώς αὐτό τό εἶχε προφητέψει ὁ προπάτορας Ἰακώβ στήν Αἴγυπτο ὅταν εὐλόγησε τά παιδιά του τήν ὥρα πού πέθαινε καί μίλησε προφητικά γιά τούς ἀπογόνους τους. Τήν ὥρα πού ἔβαλε τά χέρια του πάνω στό κεφάλι τοῦ Ἰούδα εἶπε: «*Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καί ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ ... καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν*» (Γέν. μθ' 10).

Ὁ προφήτης Μιχαίας προφήτεψε ἐπίσης πώς Ἐκεῖνος θά ποιμάνει τόν λαό του τόν Ἰσραήλ. Αὐτό σημαίνει πώς δέ θά εἶναι σάν τούς ἄλλους βασιλεῖς καί ἄρχοντες πού ἤξεραν μόνο πῶς θά κυβερνοῦν τούς ἀνθρώπους, ἀλλά θά ἦταν φύλακας γιά τό ποίμνιό Του, ὅπως οἱ γονεῖς γιά τά παιδιά τους.

***

Ὅταν ὁ Κύριος φανερώθηκε στή γῆ, ὁ κόσμος πεινοῦσε καί διψοῦσε πραγματικά γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Κι ὅτι ἔτσι ἦταν ὁ κόσμος τήν ἐποχή ἐκείνη τό συμπεραίνουμε ἀπό **δυό γεγονότα** πού ἔγιναν ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστός. **Τό πρῶτο** εἶναι ὅτι οἱ μάγοι ξεκίνησαν νά κάνουν ἕνα πολύ μακρινό καί πολύ ἐπικίνδυνο ταξίδι γιά νά δοῦν Ἐκεῖνον πού πίστευαν πώς ἦταν πλούσιος σέ πνευματική τροφή. **Τό δεύτερο** εἶναι πώς οἱ μοναδικοί «σοφοί» ἄνθρωποι στόν κόσμο πού γνώριζαν τόν ἕνα καί ἀληθινό Θεό, δηλαδή οἱ μορφωμένοι τοῦ Ἰσραήλ, ἦταν τόσο πολύ ἀφυδατωμένοι πνευματικά, ὥστε δέν μποροῦσαν πιά οὔτε νά νιώθουν τήν πείνα, βρίσκονταν οὐσιαστικά σέ πνευματικό λήθαργο. Ἄν ἦταν σέ κατάσταση νά νιώθουν ἔστω καί τήν παραμικρή πείνα, θά εἶχαν τρέξει μαζί μέ τούς μάγους στή Βηθλεέμ γιά νά δοῦν τόν καινούργιο Βασιλιά, τό Μεσσία. **Ὅσο ὁ ἄνθρωπος τρέφεται μέ πνευματική τροφή τόσο περισσότερο ἐπιζητεῖ τήν τροφή αὐτή. Αὐτό εἶναι τό χαρακτηριστικό τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου καί τῆς πνευματικῆς τροφῆς**. Οἱ σοφοί τοῦ Ἰσραήλ ὅμως ἄκουσαν μέ παγερή ἀδιαφορία, σάν παράλυτοι σχεδόν, τήν εἴδηση γιά τή γέννηση τοῦ Μεσσία. Τό μόνο πού ἔνιωσαν ἦταν μίσος γι᾽ Αὐτόν καί φόβο γιά τόν ἑαυτό τους.

...

Ἔτσι ὁ βασιλιάς κάλεσε μυστικά τούς μάγους κι ἄρχισε νά τούς ζητάει λεπτομέρειες γιά τό παράδοξο ἀστέρι. Αὐτό βέβαια δέν ἦταν τό κύριο ζητούμενο γι᾽ αὐτόν. Εἶχε ἤδη πειστεῖ ἀπόλυτα πώς ὁ νέος ἀντίπαλός του εἶχε γεννηθεῖ. Τό πίστευε αὐτό ἐπειδή τό ἔλεγε ἡ προφητεία, ἀλλά καί ἐπειδή εἶχε φανεῖ τό ἄστρο του στόν οὐρανό κι ἦρθαν οἱ μάγοι ἀπό τήν Ἀνατολή.
Ἄν ὁ Ἠρώδης διέθετε κάποια πίστη, αὐτή θά ἦταν ἡ πίστη κάποιου ἀστρολόγου,

κάποιου μάντη, ὅπως ἦταν ἡ πίστη ὅλων σχεδόν τῶν ἀρχοντικῶν κύκλων τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐκείνη τήν ἐποχή. Γιά τόν Ἡρώδη τό πιό σπουδαῖο πράγμα ἦταν τότε νά ᾽χει κάποιο ἀποτέλεσμα ἡ συζήτησή του μέ τούς μάγους, γι᾽ αὐτό καί τούς κάλεσε μυστικά καί τούς εἶπε: «*Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περί τοῦ παιδίου, ἐπάν δέ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγώ ἐλθών προσκυνήσω αὐτόν*» (Ματθ. Β', 8).

Ὁ Ἡρώδης θέλησε ἔτσι νά μετατρέψει τούς μάγους σέ κατασκόπους του, κατά κάποιο τρόπο συμμέτοχους στό βδελυρό κι ἀπαίσιο σχέδιο πού εἶχε κιόλας στό νοῦ του. Τούς σπουδαίους ἐπισκέπτες του, πού ἀπό δίψα γιά τήν ἀλήθεια καί τήν ἐλευθερία ἄφησαν τήν πατρίδα τους κι ὅλες τους τίς ἀνέσεις κι ἔκαναν ἕνα τόσο μακρύ κι ἐπικίνδυνο ταξίδι, ὁ Ἡρώδης θέλησε νά τούς κάνει μέρος τῆς ἀποτρόπαιης μηχανορραφίας του γιά τό φρικιαστικό ἔγκλημα πού ἑτοίμαζε, ὥστε νά σωθεῖ ὁ ἴδιος. Τί φρικώδης κόλαση, τί ἄβυσσος κακίας καί τί τρομερός θερισμός στόν ἀγρό τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ!

Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ εἶχε προβλέψει πολλούς αἰῶνες νωρίτερα τήν ὕπαρξη τέτοιου βασιλιᾶ στό λαό τοῦ Ἰσραήλ καθώς καί τίς σατανικές μεθοδεύσεις του, ὅταν ἔλεγε: «*Καί σύ, βέβηλε, ἄνομε, ἀφηγούμενε τοῦ Ἰσραήλ, οὗ ἥκει ἡ ἡμέρα, ἐν καιρῷ ἀδικίας πέρας, τάδε λέγει Κύριος· ἀφείλου τήν κίδαριν καί ἐπέθου τόν στέφανον· αὕτή οὐ τοιαύτη ἔσται· ἐταπείνωσας τό ὑψηλόν καί ὕψωσας τό ταπεινόν. Ἀδικίαν ἀδικίαν-ἀδικίαν θήσομαι αὐτήν, οὐδ᾽ αὕτη τοιαύτη ἔσται, ἕως οὗ ἔλθῃ ᾧ καθήκει, καί παραδώσω αὐτῷ*» (κα', 25-27).

Οἱ μάγοι ἀπό τήν Ἀνατολή ἄφησαν τόν Ἡρώδη καί τό συρφετό τῶν πνευματικά ζητιάνων πού τόν περιτριγύριζαν κι ἔφυγαν ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ. Μέ μεγάλη δίψα γιά τήν ἀλήθεια ἀκολούθησαν τό δρόμο τους.

...

Ἄφησαν πίσω τους τήν πόλη ὅπου ὁ Θεός εἶχε δείξει πολλά σημεῖα γιά τόν ἐρχόμενο Χριστό κι ἀκολούθησαν τό μοναδικό σημεῖο πού τούς ἔδειξε ὁ Κύριος: τό ὑπέρλαμπρο ἄστρο τῆς Ἀνατολῆς, πού παραδόξως τούς περίμενε ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

«*Καί ἰδού, ὁ ἀστήρ ὅν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτούς*» (Ματθ. β', 9). Πόσο μεγάλη ἦταν ἡ χαρά τους! Θά πρέπει νά ἦταν καβάλα σέ καμῆλες, γιατί καί τό ταξίδι ὥς τήν Ἱερουσαλήμ ἦταν πολύ μακρινό, μά καί τό ἔδαφος ἦταν ἔρημος, γεμάτη ἄμμο. Ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ πρός Βηθλεέμ ὁ δρόμος στήν ἀρχή εἶναι ἀνηφορικός, μετά περνάει ἀπό ἕνα ψηλό καί βραχῶδες ὀροπέδιο, ἀπό πεδιάδες καί περιφραγμένους ἐλαιῶνες, μετά κοντά ἀπό τόν τάφο τῆς Ραχήλ καί τελικά φτάνει στόν τελικό του προορισμό. Τά μάτια τῶν μάγων ἔβλεπαν τό λαμπερό ἀστέρι, ἡ καρδιά τους χαιρόταν

κι ἡ σκέψη τους γύριζε συνέχεια στό νεογέννητο. Μά ἡ χαρά τους ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὅταν εἶδαν τό ἀστέρι νά κατεβαίνει καί νά στέκεται πάνω ἀπό τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ὁ εὐαγγελιστής μᾶς λέει ὅτι «*ἐχάρισαν χαράν μεγάλην σφόδρα*».

Οἱ μάγοι μπῆκαν στό σπήλαιο μέ φόβο καί δέος καί «*εἶδον τό παιδίον μετά Μαρίας τῆς μητρός αὐτοῦ, καί πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ*» (Ματθ. β', 11).
Λογικά πρέπει νά εἶδαν πρῶτα τή Μαρία κι ἔπειτα τό παιδί. Ὁ εὐαγγελιστής ὅμως δίνει ἔμφαση στό παιδίον κι ἔπειτα στή Μαρία. Τόν Ἰωσήφ δέν τόν ἀναφέρει καθόλου. Βάζει στή σειρά τήν ἁγία οἰκογένεια ἀνάλογα μέ τή σπουδαιότητα πού ἔχουν γιά τούς ἐπισκέπτες τους πού ἦρθαν ἀπό μακριά, ἀπό τά χώματα τῆς Ἀνατολῆς. Γι᾽ αὐτούς τό πιό σπουδαῖο πράγμα ἦταν νά δοῦν τό Βασιλιά, ἔπειτα τή μητέρα Του κι ὕστερα ὅλους τούς ἄλλους.
Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔβαλε τόν Ἰωσήφ δίπλα στή Μαρία γιά τούς Ἰουδαίους, ὄχι γιά τούς εἰδωλολάτρες. Λόγω τῶν Ἰουδαίων, ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νά εἶναι γνωστός ὡς ἄνδρας τῆς Μαρίας, **γιά νά τήν προστατέψει ἀπό τήν περιφρόνηση τῶν νομοθετῶν καί τή σκληρότητα τῶν ἐπίγειων νόμων**. **Γιά τούς εἰδωλολάτρες πού ἦρθαν ἀπό μακριά ὁ Ἰωσήφ ἦταν σάν νά μήν ὑπῆρχε**. Αὐτό θέλει νά δείξει ὁ εὐαγγελιστής μέ τό ν᾽ ἀναφέρει τόν Ἰησοῦ καί τή Μαρία ἀλλ᾽ ὄχι καί τόν Ἰωσήφ, μ᾽ ὅλο πού οἱ μάγοι πρέπει νά τόν εἶδαν κι αὐτόν.

Καί πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ. Ἐκεῖνοι πού προσκυνοῦσαν τά ἄστρα μέ φόβο καί τρόμο, πέφτουν μέ μεγάλη χαρά τώρα καί προσκυνοῦν τόν Κύριο πού ἦρθε στή γῆ**γιά νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τή δουλεία τῶν ἄστρων καί τήν πίστη τους στή τυφλή μοίρα**.
«*Καί ἀνοίξαντες τούς θησαυρούς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν*» (Ματθ. β', 11). Τρία δῶρα ἔφεραν στό νεογέννητο Βασιλιά. Καί χωρίς νά τό θέλουν **συμβόλισαν τήν ἁγία καί ζωοποιό Τριάδα**, στό ὄνομα τῆς Ὁποίας ἦρθε στόν κόσμο τό παιδί Ἰησοῦς, ἀλλά καί τήν**τριπλή διακονία τοῦ Κυρίου: τή βασιλική, τήν ἱερατική καί τήν προφητική**, γιατί ὁ χρυσός συμβολίζει τήν αὐτοκρατορική, τό λιβάλι τήν ἱερατική καί ἡ σμύρνα τήν προφητική ἤ τή θυσιαστική. Τό νεογέννητο βρέφος θά γινόταν ὁ Βασιλιάς τοῦ ἀθάνατου βασιλείου, ὁ ἀναμάρτητος ἱερέας καί προφήτης καί, ὅπως οἱ περισσότεροι προφῆτες πρίν ἀπ᾽ Αὐτόν, θά θανατωνόταν.

Ὅλοι τό γνωρίζουν πώς ὁ χρυσός μαρτυρεῖ κάποιον βασιλιά καί τή βασιλεία του. Ὅλοι γνωρίζουν πώς τό λιβάνι μαρτυρεῖ ἱερωσύνη καί προσευχή.
Κι ἐπίσης ὅλοι γνωρίζουν ἀπό τήν Ἁγία Γραφή πώς τό λιβάνι μαρτυρεῖ τή θνητότητα. Ὁ Νικόδημος ἄλειψε τό σῶμα τοῦ νεκροῦ Ἰησοῦ μέ μύρα (Πρβλ. Ἰωάν. ιθ' 39-40). Ἄλειφαν τά σώματα γιά νά τά διατηρήσουν κάπως περισσότερο ἀπό τή φθορά τοῦ θανάτου. Ὁ κόσμος φωτίστηκε ἀπό τό Χριστό πού ἔλαμψε σάν χρυσός. Καί γέμισε ἀπό προσευχές καί θυμιάματα, ὅπως ἕνας ναός. Ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρη γέμισε ἀπό τό ἄρωμα τῆς διδασκαλίας Του.

Τά τρία δῶρα ὅμως συμβολίζουν ἐπίσης τήν καρτερία καί τό ἀμετάβλητο . Ὁ χρυσός παραμένει χρυσός, τό λιβάνι παραμένει λιβάνι καί τό μύρο παραμένει μύρο. Κανένα ἀπ᾽ αὐτά δέ χάνει τήν ἰδιότητά του ὅσα χρόνια κι ἄν περάσουν. Μετά ἀπό χίλια χρόνια ὁ χρυσός ἐξακολουθεῖ νά λάμπει, τό λιβάνι νά καίει καί τό μύρο διατηρεῖ τό ἄρωμά του. Δέν θά μποροῦσαν νά βρεθοῦν ἄλλα πιό ἀντιπροσωπευτικά ἀντικείμενα στή γῆ πού νά **συμβολίζουν τόσο πιστά τήν ἐπίγεια ἀποστολή τοῦ Χριστοῦ ἤ νά δείχνουν πιό καθαρά καί ἐκφραστικά τόν αἰώνιο χαρακτήρα τοῦ ἔργου Του στή γῆ**, καθώς καί **ὅλες τίς πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες πού ἔφερε ἀπό τόν οὐρανό στόν κόσμο. Ἔφερε τήν ἀλήθεια, τήν προσευχή, τήν ἀθανασία.**

Μέ ποιό ἄλλο ἀντικείμενο στή γῆ, ἐκτός ἀπό τό **χρυσό**, θά μποροῦσε νά συμβολιστεῖ καλύτερα **ἡ ἀλήθεια**; Ὅ,τι καί νά κάνεις στό χρυσό, αὐτός θά ἐξακολουθεῖ νά λάμπει.

Μέ ποιό ἄλλο ἀντικείμενο θά μποροῦσε νά συμβολιστεῖ καλύτερα ἡ **προσευχή** ἄν ὄχι μέ τό **λιβάνι**; Ὅπως ὁ καπνός ἀπό τό λιβάνι γεμίζει τήν ἐκκλησία ὁλόκληρη, ἔτσι γεμίζει κι ἡ προσευχή ὁλόκληρη τήν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως ὁ καπνός ἀνεβαίνει ψηλά, ἔτσι ἀνεβάζει ἡ προσευχή τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου στό Θεό. «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου*», λέει ὁ Ψαλμωδός (ψαλμ. ρμα' 2). Εἶναι γεγονός πώς κι ἄλλα πράγματα βγάζουν καπνό, μά κανένας καπνός δέν ἐμπνέει τήν ψυχή γιά προσευχή.

Ποιό ἄλλο ἐπίγειο ἀντικείμενο θά μποροῦσε νά συμβολίσει καλύτερα τήν **ἀθανασία** ἀπό τό **μύρο**; Ἡ θνητότητα ἀποπνέει δυσωδία, ἐνῶ ἡ ἀθανασία ἔχει μιά διαρκή εὐωδία.

Οἱ μάγοι ἀπό τήν Ἀνατολή συμβόλισαν ἔτσι ἔστω κι ἀνεπίγνωστα ὁλόκληρη τή χριστιανική πίστη. Ξεκίνησαν ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα κι ἔφτασαν ὥς τήν Ἀνάσταση καί τήν ἀθάνασία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί τῶν πιστῶν Του. Δέν εἶναι ἁπλοί προσκυνητές, μά πραγματικοί προφῆτες. Προφῆτες τόσο τῆς χριστιανικῆς πίστης ὅσο καί τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό μόνοι τους, μέ τή δική τους ἀντίληψη καί γνώση, δέ θά τά ἤξεραν ὅλ᾽ αὐτά. **Ἦταν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πού τούς ἔστειλε στήν Βηθλεέμ** καί τούς ἔδωσε τό παράξενο αὐτό ἄστρο νά τούς ὁδηγεῖ.

...

Ἀλλά «*χρηματισθέντες κατ᾽ ὄναρ μή ἀνακάμψαι πρός Ἡρώδην, δι᾽ ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τήν χώραν αὐτῶν*» (Ματθ. β', 12).

Οἱ μάγοι εἶχαν δείξει τήν ἀφοσίωσή τους στό νεογέννητο βρέφος, καί Ἐκεῖνο

ὁδηγοῦσε τά βήματά τους. Δέ γνώριζαν τήν καρδιά τοῦ Ἡρώδη οὔτε καί τίς κακές του προθέσεις. Ἡ Θεία πρόνοια ὅμως πού γνωρίζει τά πάντα τούς τά φανέρωσε αὐτά σέ ὄνειρο καί τούς ἔδωσε ἐντολή νά μή γυρίσουν ἀπό τόν ἴδιο δρόμο πού ἦρθαν, ἀλλά νά πᾶνε στήν πατρίδα τους ἀπό ἄλλο δρόμο (*).

***

Τήν ἐντολή αὐτή οἱ μάγοι πρέπει νά τήν πῆραν ἀπό κάποιον ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶχε κάνει κι ὁ δίκαιος Ἰωσήφ σέ ἀρκετές περιπτώσεις. Ὑπακούοντας σέ ὅλα τό Θεό πῆραν ἀμέσως ἄλλο δρόμο καί πέρασαν ἔξω ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ. Ξεκίνησαν τό ταξίδι πρός τήν πατρίδα τους χαρούμενοι, δοξολογώντας συνέχεια τό Θεό καί τό νεογέννητο Σωτήρα τοῦ κόσμου. Μαζί τους πῆραν ἕνα δῶρο πολύ μεγαλύτερο ἀπό ἐκεῖνα πού κουβάλησαν ὅταν ξεκίνησαν γιά νά βροῦν τό Βασιλιά Χριστό. Τώρα κουβαλοῦσαν στήν καρδιά τους τόν ἴδιο τό βασιλιά Χριστό. Ἀντί γιά τό χρυσό, τό λιβάνι καί τό μύρο πού Τοῦ εἶχαν προσφέρει, τῶρα κουβαλοῦσαν καρδιές γεμάτες ἀλήθεια, προσευχή καί τοῦ Χριστοῦ τήν ἀθάνατη εὐωδία.
Σέ μικρό χρονικό διάστημα λοιπόν ἔφτασαν στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γιά νά προσκυνήσουν τό Χριστό ποιμένες καί μάγοι, οἱ πιό ἁπλοϊκοί καθώς κι οἱ πιό μορφωμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. **Εἴτε ἁπλοϊκοί εἴμαστε εἴτε σοφοί, συμπεραίνουμε ἀπ᾽ αὐτό πώς ἔχουμε ὅλοι ἀνάγκη τό Χριστό ἐξίσου. Πώς πρέπει ὅλοι, μέ τήν ἴδια ὑπακοή καί ταπείνωση νά Τόν λατρεύουμε, ἐπειδή εἶναι ὁ ζωοδότης, νά τόν δοξάζουμε ὡς Θεό καί Σωτήρα μας, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τήν ὁμοούσια καί ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καί πάντα καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.**

(*) Γράφει ὁ **ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος** στίς **Ὁμιλίες του στά Εὐαγγέλια**: «*Οἱ μάγοι ἔχουν κάτι σπουδαῖο νά μᾶς δείξουν μέ τήν ἐπιστροφή στήν πατρίδα τους ἀπό ἄλλο δρόμο. Πατρίδα μας εἶναι ὁ παράδεισος.* ***Ὅταν γνωρίσουμε τό Χριστό, ὁ δρόμος γιά νά γυρίσουμε στόν παράδεισο ἀπό κεῖ πού ἤρθαμε εἶναι κλειστός. Φύγαμε ἀπό τήν πατρίδα μας ἀκολουθώντας τό δρόμο τῆς ὑπερηφάνειας, τῆς παρακοῆς καί τῆς πρόληψης πρός τόν ἀόρατο κόσμο, ἀφοῦ δοκιμάσαμε τόν ἀπαγορευμένο καρπό. Στό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρέπει ν᾽ ἀκολουθήσουμε τό δρόμο τῶν δακρύων καί τῆς ὑπακοῆς, τῆς περιφρόνησης τῶν ἐγκοσμίων καί τῆς ἀποχῆς ἀπό τίς σωματικές ἐπιθυμίες***».

(Ἀπό τό βιβλίο: “Θεός ἐπί γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ”, ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: Πέτρος Μπότσης, Πέλλης 2, 152 34 Φραγκοκκλησιά Ἀττικῆς, Τηλ. FAX: 210 – 6812382, ΚΙΝ. 6974814002. Εὐχαριστοῦμε θερμά τόν κύριο Πέτρο Μπότση γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει . Ἱερομόναχος Σάββας Ἁγιορείτης http://HristosPanagia3.blogspot.com)